

AYLA ÇINAROĞLU

Aliş'in Kabakları

ALİŞ'İN KABAKLARI

© 2008, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ayla Çınaroğlu
RESİMLEYEN: Mustafa Delioğlu
KAPAK TASARIMI: Cemil Denizer

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Şubat 2009 (2.000 adet)
İkinci Baskı: Şubat 2011 (3.000 adet)
Üçüncü Baskı: Kasım 2016 (2.000 adet)
(İlk iki baskı Uçanbalık Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978 - 605 - 9604 - 89 - 5
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

AYLA ÇINAROĞLU

Aliş'in Kabakları

 tudem

AYLA ÇINAROĞLU

1939 yılında Ankara'da doğan Ayla Çınaroğlu, 1961 yılında Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Grafik Sanatlar Bölümünü tamamlayarak grafiker olarak çalışmaya başladı. 1972'den bu yana çocuklar için yazmaya ve kitaplarının bir bölümünü resimlemeye devam eden Çınaroğlu'nun öyküleri ve şiirleri birçok çocuk dergisinde yayımlanmıştır. Türkçe ders kitaplarında da eserlerine yer verilen Çınaroğlu, bazı yurt dışı basın organlarında yazar ve çizer olarak tanıtılmıştır. Kalem aldığı bazı oyunları Devlet Tiyatroları ve İstanbul Şehir Tiyatroları repertuvarlarına alınmıştır. Ayla Çınaroğlu, 2006 yılında ÇGYD (Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği) önerisi ile IBBY (International Board on Books for Young People) Yazın Onur Listesi'nde (Certificate of Honor for Writing) yer almıştır. 2007 yılında Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde adına özel bir sempozyum düzenlenen Ayla Çınaroğlu 2008 yılında ÇGYD tarafından IBBY Andersen ödülü Türkiye adayı olarak gösterilmiştir.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Çikolatayı Kim Yiyecek (öykü)

En Büyük Takım Bizim Takım (öykü)

Beyaz Benekli At (öykü)

Altın Kanatlı Topçın (öykü)

Aliş'in Kabakları (öykü)

Mago (roman)

iÇİNDEKİLER

DÖNE	7
ALİŞ'İN KABAKLARI	13
RESİM YAPMAK	32
YAPRAK SARMASI	49
KÜÇÜK BİR GEZİNTİ	57

ALİŞ'İN KABAKLARI

Çıt, çıt, çıt... İşte açıldı!

“Eh, bizim köyün kabağı dünyada bir tanedir ya, kabak çekirdeği de bir tanedir,” diye düşünüyordu Aliş çekirdeğini dişlerken. Hele insan kendi elleriyle kurutmuş, ayıklamışsa; çatı aralığına gizlemiş, orada unutup aylar sonra anımsayıvermiş de gizlediği yerden çıkarıp dişlemeye koyulmuşsa baklava ya da börekten daha tatlı, bayramda verilen harçlıktan daha değerlidir o çekirdek.

Kabak deyip de geçmeyin. Gerçekten “Akköy’ün kabağı” dendi mi akan sular dururdu. Artık havasından mıdır, toprağından mı, suyundan mı bilinmez, başka hiçbir yerde yetişmezdi bu tür kabak.

Aliş’in keyifle yediğı de işte bu güzel kabakların çekirdekleriydi.

Ta geçen yaz başında, tüm ailenin özenle yetiştirdiğı kabakların dördünü daha tarlada, çiçekteyken ayırmış, kimseye elletmemişti Aliş. İyice büyüyüp tohumluk oluncaya dek beklemiş, sonra kurutup ayıklamış ve çatı arasındaki kırışlerden birinin ardına gizlemişti. Kışın soba başında, yeni alacakları büyük televizyonu izlerken yiyeceğini düşünmüş, ama sonra unutup gitmişti.

İşte neden sonra, önceki akşam babası sözünü ettiğinde aklına geliverdi birden.

Babası annesine,

– Kabakları çimleme zamanı geldi artık, baklaları söktüğümüzde hemen dikmeliyiz fideleri, anca büyürler. Tohumlukları hazır ediverin de yarın ekelim, demişti.

Annesi de,

– Bilmem, nerde ki? Ben ellemediyim tohumlukları. Hele bir Şahin’e soralım, diye cevaplamıştı.

Çatı arası karanlık olmasaydı, daha gecedен arayacaktı Aliş. Gün aydınlanır aydınlanmaz doğru çatı arasına koştu, koyduğu yerde buldu çekirdeklerini. Sonra da işte kapı önünde oturup dişlemeye koyuldu.

O ara anası, ağabeyi Şahin'e tohumlukları sormuştu. Bak şu işe, onun da haberi yoktu...

Sen, ben derken sonunda geçen yıl tohumluk kabak ayırmayı unuttukları anlaşıldı.

Babasının canı buna sıkıldı ya,
– Eh, ne yapalım, dedi. Yusufgilden isteriz biraz.

Şahin koştu gitti Yusufgile.

...

– Yusufgil tohumluk ayırmamış, bu yıl kabak ekmeyecekmiş.

– Dayıngile gidip isteyiver öyleyse.

...

– Dayımgilin tohumluğunu Hasan amca ayırmışmış. Hasan amcanın da samanlık yandıydı ya, tohumlar da yanmış gitmiş. O da bizden istemeyi düşünürmüş meğerse.

– Yaaa... Vah vah. Neyse, ne yapalım? Hatice Kadın bu yıl da çok çok ayırmıştır gene. Git isteyiver biraz. Hiç değilse evin aşına, gelecek yılın tohumluğuna yetecek kadar veriversin.

...

– Hatice Kadın ben söyleyince gitti ambara ki ne görsün, tüm tohumlukları sıçan yememiş mi! Dövünüp duruyor zavallı.

– Hay aksi, bak sen şu işe. Koş git, Hakkı'dan isteyiver bari.

...

– Yok! O da unutmuş.

...

– Yok, yok, yok!

Yarım saat içinde köy allak bullak oldu, köylü ayağa kalktı. Koca köyde bir tek tohumluk kabak çekirdeği yoktu.

Alişlerin kapı önünde toplanmıştı bütün köy.

O güzelim, o ünlü Akköy kabağı yok olup gidecek miydi bundan böyle? Köyün ünü, köyün geçimi, köyün yüz akıydı bu kabak. Ele güne rezil mi olacaktı? Birlik olup da bir tohumluğu ayıramamışlardı demek; ayırıp da saklayamamışlardı.

Ne yapsalardı şimdi, ne etselerdi?

Çıt, çıt, çıt...

Gazete kâğıdından yapılmış bir koca külah. Aliş gene de her çekirdeği özenle, tadını çıkara çıkara yiyordu. Tohumluk mohumluk düşündüğü, bildiği yoktu.